

P
I
G
E
S
P
E
J
D
E
R
N
E
1964

Kronprins
Konstantin
og prinsesse
Anne-Marie
besøger
jamboreen,
Grækenland
1963

Da tanken om „Tænkedagen“ var ny

Uddrag af et gammelt brev,
som Lady Baden-Powell udsendte
til spejderne for 30 år siden

Tegningen er af verdensspejderchefen Lord Baden-Powell selv.

Kære spejdere!

Tiden går så hurtigt, og det er svært at forstå, at der allerede er gået et år, siden jeg skrev til jer om den nye idé: at vælge d. 22. februar til festligholdelse af en særlig „Tænkedag“ for pigespejdere.

Nu skriver jeg igen til jer for at minde jer om Thinkingday. Det var en belgisk fører, der fik den tanke, at de spejdere, der ønskede at hjælpe verdensspejderbevægelsen, kunne indsende en lille mønt til en særlig THINKINGDAY-fond.

Som I ved, breder spejderbevægelsen sig ud over verden, og selv om vi ikke kan mødes allesammen, fordi vi bor i mange forskellige lande, så hører vi dog sammen i sind og hjerte, fordi vi har samme lov og løfte. Vi er kammerater, og vi vil gerne hjælpe hinanden, når vi kan.

Derfor var det også en stor hjælp, at så mange pigespejdere sidste år sendte deres bidrag ind til verdenskontoret på Thinkingday.

De nøjedes ikke med at „tænke“, men de ønskede også at sige tak for de glæder, de havde modtaget som spejdere.

Hvis du og dine kammerater også gerne vil være med til at sende en hilsen, og dermed støtte arbejdet for pigespejdernes verdensbevægelse, er jeg sikker på, at din tropsfører gerne vil samle jeres mønter sammen og sende dem som en gave fra jer til The World Bureau, 17, Buckingham Palace Road, London, S.W.1, England.

Mine bedste hilsener og ønsker til jer.

Olave Baden-Powell,
Verdenspigespejderchef.

»Pigespejderne« – Medlemsblad udgivet af Det Danske Pigespejderkorps

Redaktør: Ruth Estrup, Lundsgade 6,
København Ø.

I redaktionen: Nete Gemark,
Ruth Vallentin og en patrulje
glade bladlus.

Bidrag til „Pigespejderne“ indsendes
ca. 40 dage før bladet skal udkomme.

Administration og ekspedition: Korps-
kontoret, Lundsgade 6, København Ø.
Enkelt-abonnement (se bagsiden).

Postbox: Margareta Enggard,
Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense.
Pigespejderne nr. 3 udkommer 1. marts.

INDHOLD Nr. 2 1964

	Side		Side
Da tanken om „Tænkedagen“ var ny.....	22	Spejdere hjælper på Island	31
Annesofie fortæller (II)	23	Læg med papir i fastelavnsmåned	32
Form-smykker i horn og ben	24	Seniorspejder i Frankrig	33
Havets fugle, af Manden fra skovene.....	25	En tropstur til Østrig	35
Tinka	27	Indbydelser til Luxembourg og Schweiz	36
Patrulje-hjørnet: Indianertegn	28	Kløversiden: Lidt om Als.....	37
Thinkingday-Fonden	28	Læsehesten: Vi anmelder „Væbneren“	38
Patruljekonkurrence: Duelighedstegnenes parade	29	Det stod i avisen	39
Internationale småtterier: Gæt engang	30	Postbox-kupon	39

Annesofie fortæller

Lidt om små hunde og mennesker

Når jeg sætter mig til skrivemaskinen, kommer min hund og ser på mig. Den vil sukke lidt, for det er ikke særlig hundemorsomt, at ens menneske bare sidder og klaprer. Varer det længe, vil han komme og stikke snuden ind i min side: „skal vi da ikke snart i postkassen?“ — Postbudet og manden med sækken, der spørger, om der er klude og gammelt jern at hente, er meget farlige folk for de mennesker, han ved, han skal passe på, der vruffes vældigt, for det er, som om de mennesker ikke forstår, at der kan ske dem noget skrækkeligt.

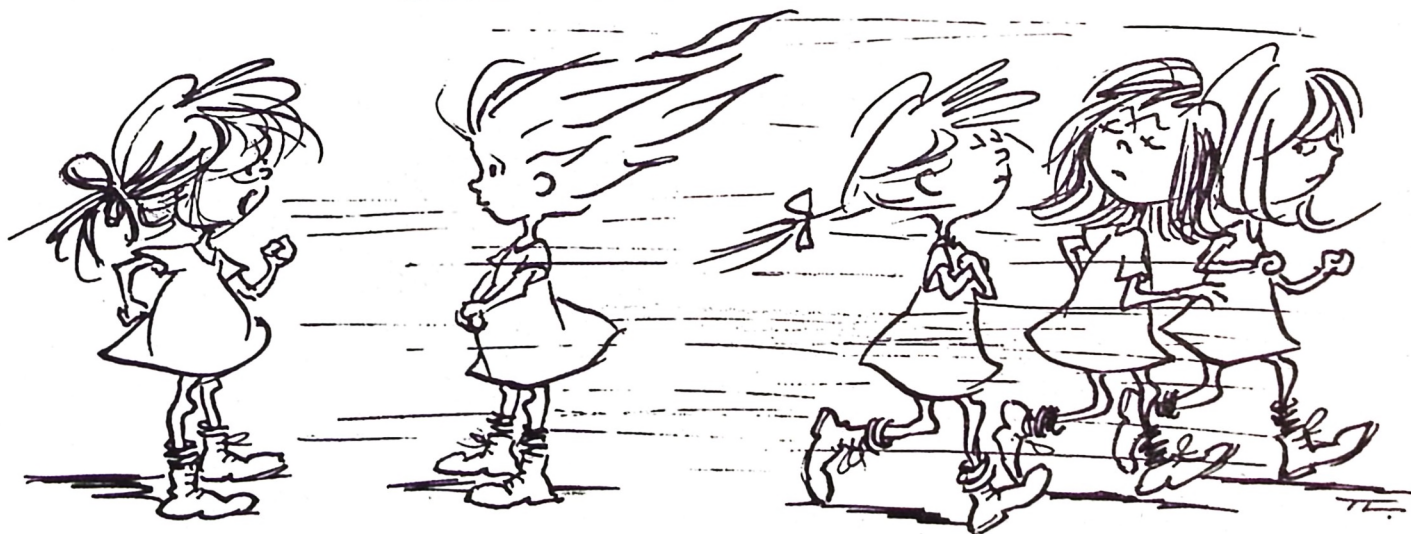
Sådan en hund forstår jo nok en del af det, der siges til den — især da det, den kan lide: skal vi gå en tur? Vil du have et kødben? Men det meste forstår den ikke. Den ville gerne, det ser vi, når den lægger hovedet på skrå, ser indtrængende på os, logrer med halestumpen og kommer med sære lyde nede i halsen af undren, velbehag og bare holden-af. Trods alt det en hund ikke fatter, er den trofast.

Det var ikke for ingenting, hunde engang hed „Trofast“ eller „Fidelle“, der betyder det samme.

Det er naturligt for mig i dag, hvor vi skal tale om, at en spejder er trofast, at begynde med at tænke på sådan en kammerat som en hund. Mange af jer har en, I kender alle vore firbenede venner. Dette begreb trofasthed fører nemlig med sig ikke bare for de unge af jer, men såmænd også for de gamle, at man holder af og holder ud, selvom der er en hel masse, man slet ikke kan forstå.

Det ligger mest lige for, når man læser at en spejder er trofast, at tænke på dem derhjemme og kammeraterne, det som man møder i dag og nu. Man vil altid hos andre mennesker, — og så er det ligegyldigt i den forbindelse, om det er forældre eller klasse- og spejderkammeraterne, — møde *noget*, man ikke forstår. Men er man trofast, tager man det med, man ikke forstår et pluk af, man *tror* på dem alligevel.

For en stor spejder ligger der mere i ordene, for dér tænkes der også på det større — at være tro mod sit land og sin Gud. I vore dage, hvor der er så vældige internationale strømninger, kan en og anden måske nok spørge, om der er nogen

idé i at være særlig glad for sit eget land, særlig trofast imod det. Men et menneske er jo født et sted, har rod et sted, har sin slægt udgående et bestemt sted fra, og der går ikke en splint af ens glæde ved at se andre lande, møde fremmede mennesker, selvom man er glad ved sit eget land, dets kultur, natur, sprog. Tværtimod forstår man nok bedre andres glæde ved *deres* eget ved at sammeligne med *sit* eget.

Trofasthed mod Gud er jo straks sværere, fordi det er noget ufatteligt stort, der forlanges af en. Men vi kan lige pille ordet „trofast“ fra hinanden, det er sommetider lærerigt. Tro og fast, fast i troen.

Man svajer ikke hid og did for tilfældets pust. Man holder ud. Ligesom i forholdet til menne-

sker er der så meget, man ikke fatter. Men derfor giver man ikke op, man prøver på at blive lidt klogere, forstå lidt bedre, lytte, læse og tage imod.

Det sidste er skrevet for store spejdere og gamle. I små og unge skal bare læse på det om hunden, vi kan lære af. Vi kan skælde den ud, give den et rap, den holder af os alligevel. Vi kan komme til at snyde den for den tur, den glæder sig til — den er lige dånende henrykt, når det endelig bliver dens chance til at komme ud og snuse til vejens herligheder med sit menneske i en snor. Den holder ud i troen på, at vi vil den det vel. Sådan på dens måde. På vores måde kan vi også være trofaste, og verden ville blive lidt rarere at være i, hvis vi allesammen var en lille smule mere trofaste.

Annesofie

FORM-SMYKKER II

HORN og BEN er to materialer, som fortjener meget større anvendelse, end tilfældet er.

Bøffel- og kohorn købes rengjorte i hobbyforretningerne. Det samme gælder ben, som så er skåret i skiver, men vil man gøre hele processen selv, køber man friske marvben, skærer ledhovederne af og tager marven ud. Derefter koges benene i sodavand tilsat en teskefuld Alun for hver liter vand. Kogtiden er 1–3 timer (og der må tilføjes, at det ikke er særlig vellugtende, så kogningen må ske på et passende — ugenerende — tidspunkt, der- som det ikke kan foregå i et udhus).

Efter kogningen skylles benene i flere hold vand, og bliver sol- og lufttørret. Skær dem siden op i skiver, langs med benet.

Ben er meget sejt, men let at save i. Vil du have mønster indeni smykket, saves dette ud før konturerne.

Et hjerte i Ben.

Du filer og sliber, som ved træsmykkerne, — men anvend *aldrig* ståluld til ben. Dette sætter sig fast i benets porrer, og giver det en smudsig, grå overflade.

Stryg det færdige stykke over med parafinolie, og lad det ligge et døgn. Olien

går ind i materialet og hindrer det i at gulne og med tiden blive smudsigt. Selve poleringen sker ved at dyppe en blød klud i sprit og wienerkalk. Til sidst dypper man smykket i lunkent vand og børster let med en negleborste.

Når man arbejder i horn, gælder det om, at udnytte hornets naturlige bøjning så længe som muligt, da det gør det lettere at arbejde med. Fil dig frem til formen, og fjern den hvide benbelægning (som sædvanligvis sid-

der udenpå hornet), og forsøg at få hornets egen skiftende, halvt gennemsigtlige ydre frem. En del af belægningen kan naturligvis blive siddende og udnyttes ved dekoreringen. Man kan f.eks. file en rand ned med en trekantfil — eller lave en dyb oval i smykkets midte.

Til horn og ben findes en speciel pudsemasse, som man polerer med til sidst. Hornets overflade skal synge blank og hård.

Vil du lave hårspænder og armringer, pensles emnet med vandglas, så der kommer til at ligge en skyende hinde. Varm hornet op i en ovn eller over gas. Når det er varmt og bøjet, sætter man det i spænd i den ønskede form. Armbånd kan man presse ned over en flaske, for at det skal blive helt rundt. Afkol nu hele herligheden i koldt vand, og lad det sidde fastspændt nogle døgn. — Else.

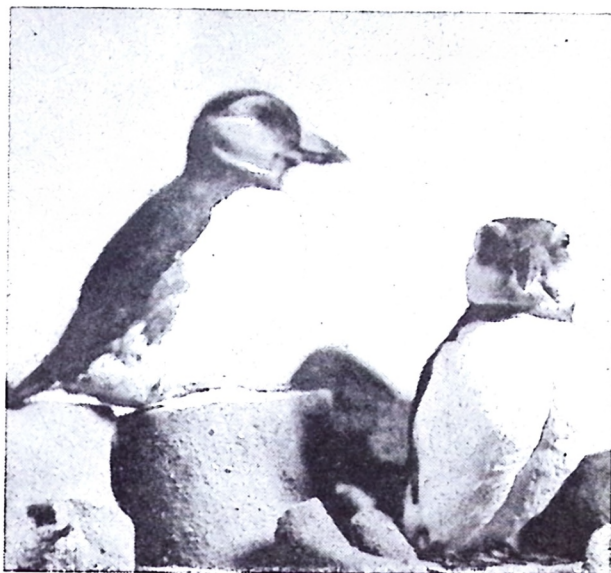
Udnyttelse af et helt bøffelhorn!

På opdagelse i naturen:

HAVETS FUGLE

af Manden fra skovene

Unge sopapegojer har ikke det brede næb som de gamle fugle (se tegningen).

Havet har en egen dragende magt over mennesker. Færdes vi langs en kyst, enten det er en hjemlig eller fremmed strand, så er det ikke alene brændingens larm og havfuglenes stemmer, men

Liv og rore på fuglefjeldet.

snarere det storladne, uudgrundelige, der virker så stærkt, at man år senere kan huske de mindste enkeltheder. Der er jo også det, at det er spændende at gå her og se de mange mærkelige ting, som er skyllet i land, ofte ting, som ganske bestemt må have gjort en lang rejse med havstrømmene, før de er havnet her. (Bevoksningen af rur og andre snylttere udenpå taler et tydeligt sprog herom!)

Med den øgede skibsfart er kommet et nyt problem: det er den såkaldte spildolie, der i veritable „øer“ driver på overfladen og kan lokke havfuglene til at lande på dem, eller den driver ind i fugleflokke, som opholder sig på havets overflade. Fuglene evner ikke selv at befri sig for det klæbrige stads — det er lige alt det, vi selv kan klare sagen — og i mange tilfælde er en fugl med noget af sin fjerdragt ødelagt af olien ude af stand til at flyve eller dykke. Den må flyde videre på havet og er dømt til sultedøden, selvom den er „heldig“ og når ind på en kyst.

De fleste af os, som sidste sommer var ved vestkysten, kunne ikke undgå at se nogle af disse ofre for vor moderne tid. I mange tilfælde var der kun halvt indtørrede skindrester og lidt ben — og så den næsten uforgængelige spildolie tilbage. Det var såre vanskeligt at se, hvilken fugleart, der var tale om. Jeg har derfor spekuleret på at opstille nogle regler at gå efter, hvis I mellem strandens mange forskellige slags vraggods, opskyllede snegle og muslingeskaller finder en såkaldt olieugl og gerne vil prøve at finde ud af, om det måske har været en af nordatlantens langfartsflyvere, der er strandet her — eller en af vore almindelige mågearter, der bare er blevet ukendelig af spildolie. For hvem der samler på kranier eller fjer, kan der af og til falde en sjældenhed af, som de fleste går forbi, fordi de ikke kan genkende fuglen. Det

EDERFUGL

KJOVE.

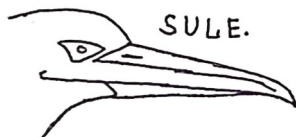
STORMFUGL

LUNDE.

ALK.

SULE.

er ret indlysende at fuglens form, dens type, er mere afgørende end farven; spildolien gør let en hvid fugl sort. Men jeg vil tro, at alene næbbets form kan være nok, når I skal finde ud af, hvilken gruppe fuglen hører til.

Opskriften ser således ud:

Fladt næb, altså kendelig bredere end den yderste halvdel er højt = ænder eller svaner. (Her regner vi så med, at I på størrelsen kan sortere svanerne fra). Gæs har smalt, men ret højt næb med „tænder“.

Højt næb, altså kendelig smallere overalt end det er højt = måger. Er der yderst en fortykkelse set ovenfra, kan det være en kjoje.

Spidst næb, smalt og med „tænder“ = skalle-sluger, uden tænder: lappedykker eller lom, (den første har ikke rigtig svømmehud mellem tæerne, men „lapper“).

Smalt, ret langt næb med „krog“ på overnæbbet, kan være skarv (ålekrage) se efter, om den har svømmehud mellem alle fire tæer. Kun den og sulen har det, og sulens næb har ikke krog eller tænder.

To små „rør“ ovenpå næbbet = stormsvale, (små, omtrent sorte fugle) skråpe eller malle-muk. Hvis næbbet er højere, end det er langt = lunde (søpapegøje).

Højt næb, med lodrette riller udenpå = alk.

HAV-MÅGER

GÅS

SKALLE-SLUGER.

FLÖJLS-AND.

LOM.

LAPPE DYKKER.

Endelig er der lomvie, hvis næb er sort, smalt, spids og uden „tænder“, så den ligner lom og lappedykkerarterne.

Har man efter disse tips fundet ud af, hvilken fuglefamilie det drejer sig om, kan man hemsøge et bibliotek og prøve på at udrede arten.

Jeg har kun nævnt nogle af de fugle, det sædvanligvis går ud over, havets fugle, og ikke medtaget strandens ryler, klirer, spover, terner o. s. v. af hensyn til pladsen her. Mest glæde har man af at se fuglene levende og i bedste velgående; er man så heldig at komme på en rigtig sørejse, vil der være mange timers underholdning i at kigge efter disse skabninger. Nat som dag, året rundt færdes de over åbent hav, kun afbrudt af

den meget korte tid, de bruger til at udruge deres æg. De fleste af dem yngler på ensomme, storm-omsuste klippeskær i Nordhavet. Et besøg på et sådant fuglefjeld er en oplevelse for livet. Tusinder, ja, titusinder på smalle klippehylder, øverst i grønsværen, lunden i en hulegang, det tager den syv år at lave (den graver dog kun i den tid, dens ældre artsfæller ruger). Dernæst malle-muk'en, havhesten, som den også kaldes, og sulen, der i bygning og størrelse nok kan minde om pelikan. Længere nede ad fjældet alk og lomvie, ride og skarv. Og luften og havet udenom fyldt med flyvende, svømmende og dykkende fugle, deres skrig overdøver brændingens larm og ved foden af klippen ligger der tæt med nedstyrtede,

knuste æg (endda de har været pæreformede for ikke at trille ud), døde unger og affald i læssevis.

Og hvordan får forældrene deres unge levende ned fra fjældet, lært den at fiske og lært den at udnytte luftstrømmene over de gigantiske bølger, så den i timevis kan holde sig svævende over et stormpisket hav — og måske som det største under, at ungen det følgende år — efter at have strejft mange tusinde kilometer over åbent hav uden landkending at finde tilbage igen netop til den lille tågesvøbte, forblæste klippeknold, i forhold mindre end nogen nål i en høstak? Er det instinkt? — så er instinkt mere værdifuldt end forstand.

Mange af disse fugle, særlig stormsvale, mallemer og sule, er kun fortrolige med det åbne hav. Kommer de ved et tilfælde ind over større landstrækninger, så de ikke længere kan se hav, føler de sig så hjælpeløse, at de tit og ofte lader sig fange med de bare hænder. Sulen havde i tidligere tid et tilnavn: tossefugl. Det skyldtes netop dens hjælpeløshed, når den som følge af sygdom eller uheld „strandede“ inde i landet. Fuglen ruger i kolonier, bl. a. på Myggenæs (Færøerne) og på klippen Bass Rock ved den skotske østkyst. Som følge heraf kan man i vinterhalvåret nok opleve at se den ved danske strande.

Stor-kjoven har noget fælles med havmågerne.

Det er den rigtige årstid nu til at kigge nøje på de fugle, der er her. Muligheden for at se noget sjældent og interessant er slet ikke så lille — hvis I da vil lægge mærke til noget af alt det, der foregår omkring os, og som foregår hver eneste dag. Det er en gratis glæde og en god ting at have et åbent øje for de andre levende skabninger, små som store.

Tegneren Thora Trilles Tinka - Tegneserie: Thinkingday

Patrulje- HJØRNET

Lav en vandrestav eller en bålkappe og dekorér den med **INDIANERTEGN**

Har I prøvet at lave vandrestave, totempæle eller lejrbaalskapper i patruljen? Her er en række forskellige indianertegn, og i tidligere numre af „Pigespejderen“ kan I finde mange andre spændende indianermotiver.

Når I snitter eller maler, kan I gennem indianertegnene fortælle om jeres patrulje, trop eller lejre på mystisk vis, og på spejderturene kan I sende meddelelser og budskab med hemmelige indianertegn.

Her er et par gode råd til arbejdet:

1. Snit i barken med skarpe penneknive. (Sølvfølgelig aldrig i levende træer.)
2. Mal med almindelige vandfarver og skriv med sort vandfast blæk.
3. Som prikken over i'et kan I få tegnene til at stå fint i træet ved at give staven en gang træfernis.

Bulder.

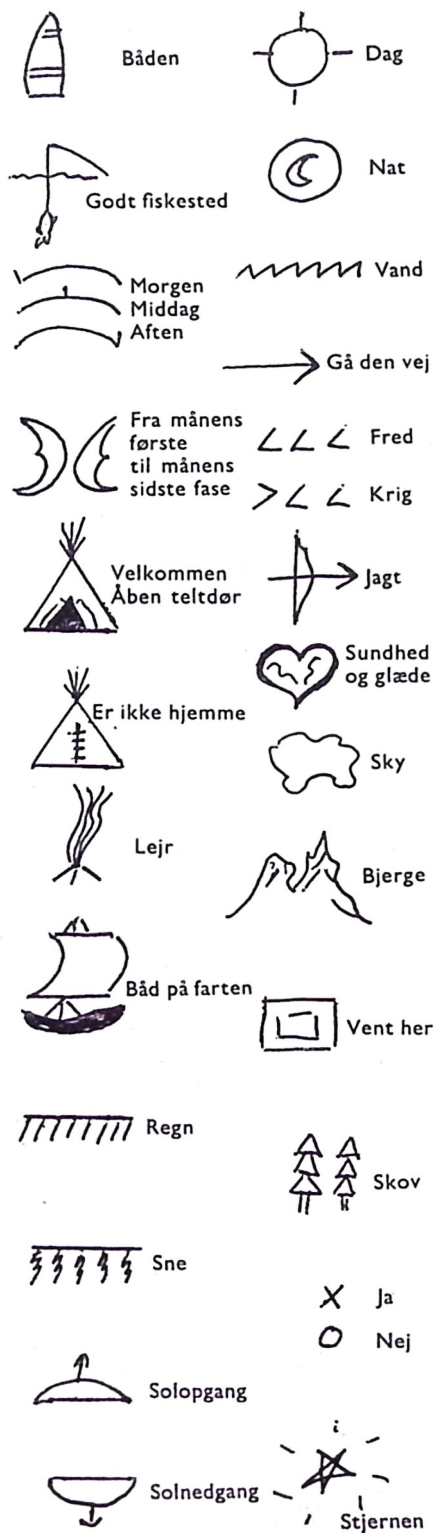
Thinkingday-fonden i dag!

Jeres fører vil sikkert på jeres møde til Thinkingday fortælle jer lidt aktuelt om, hvad pengene bliver brugt til nu. Men I skal lige vide, at DDP i 1963 sendte ca. 4.420 kr. til Thinkingday-fonden, men i 1964 er der brug for ca. dobbelt så meget. Hvad om vi i år i stedet for en ti-øre gav en 25-øre, eller måske endda en ti-øre for hvert spejderår? Det kunne da være ganske morsomt at finde ud af, hvor mange spejderår alle vi blå egentlig repræsenterer tilsammen, kunne det ikke?

Gunver.

I denne måned må vi jo tænke på de sultne fugle. — Husk, at brødet skal være skåret op i små fine terninger, før det kastes ud til fuglene.

Patrulje konkurrence 1964

„Duelighedstegnenes
parade“

Nr. 2

I kan vinde 25 kr.
til patrulje-
kassen hver måned!

Hvad er det for et duelighedstegn, Bigger og Spjæt arbejder med?

Goddag igen! Vi er Bigger og Spjæt. Vore nytårsforsætter holder stadig! Vi må til at arbejde for alvor med duelighedstegnene. Det ville være rart, om vi snart kunne pynte os med væbner- eller riddersnoren. Vil I konkurrere med os? Hor, hvad redaktøren og bladlusene siger om betingelserne...

Måske har I i jeres patrulje fået den samme idé?? Så er spørgsmålet blot, hvem kommer først?

Vil I være med i konkurrencen?

Hvad den går ud på:

Hver måned bringer vi et billede af det duelighedstegn, Bigger og Spjæt arbejder med + nogle tips, f. eks. hvor I kan finde oplysninger om dette duelighedstegn. Samtidig får I en tidsfrist på ca. 2-4 måneder til at arbejde i, og inden for den sidste skulle resultaterne gerne indkomme fra jer.

Mindst to spejdere i patruljen skal arbejde med duelighedstegnet.

Når duelighedstegnet er taget, indsendes følgende:

- A. Spejdernes duelighedstegnbog med „kvittering“ på, at duelighedstegnet er erhvervet, og dato. Tillige tropsførerens underskrift, hvis pro-verne er bestået hos en anden person. (Vedlag frankeret returkuvert med navn og adresse.)

- B. Oplysninger: Spejdernes navn og Adresse. Patruljens og troppens navn og hjemsted. Patruljeførerens navn og adresse.

- C. Fortæl, hvordan I arbejder med duelighedstegnet, og hvor I fik hjælp.

- D. Giv os nogle gode tips, der kan være andre til hjælp.

- E. Send os et eller andet, der kan illustrere arbejdet med det duelighedstegn, I har været i gang med.

Tilmeld jeres patrulje nu. (I tilmelder jer kun for én opgave ad gangen, men kan deltage hver måned.)

Det er en patruljekonkurrence, men seniorgrupper, der er interesserede, må gerne deltage, det skal blot præciseres, at det er en seniorgruppe.

Duelighedstegnet skal være taget i løbet af den givne tidsfrist, „gamle“ duelighedstegn gælder ikke.

Resultaterne sendes til „Pigespejderne“s redaktion, Lundsgade 63, København Ø.

Kuerten mærkes: *Patruljekonkurrence*.

Husk returkuvert med adresse og porto, hvis I vil have tingene igen.

Navnene på de patruljer, der er med, og de bedste beretninger, kommer her i bladet.

Der tilsendes hver måned 25 kr. til den patruljes kasse, hvis spejdere kommer med det bedste resultat.

Din patrulje må gerne deltage i alle opgaverne! (Det kan give 200 kr. til kassen, hvis I vinder hver gang!)

Desuden vil der være mindre trostpræmier i form af bøger.

— — —

Send os et postkort nu; fortæl os, hvad det er for et duelighedstegn, Bigger og Spjæt arbejder med, og sig, at I også gerne vil være med.

OPGAVE NR. 2, februar 1964.

Der er gode tips i Duelighedstegnbogen, ligeledes litteraturhenvisninger.

Der er til dette duelighedstegn om ikke i din egen familiekreds så blandt spejdermodre mindst een, der kan hjælpe jer, og som måske endda vil være meget interesseret heri.

Resultatet af opgaven: Duelighedstegn nr. 2. indsendes inden 1. maj 1964. (Dog ikke før 1. april.)

GÆT ENGANG!

Internationale Småtterier

A.

UNICEF-kort fås med blanke inder-sider eller således —

1. *Season's Greetings*

2. *C HOBBIH TOAOM*

3. *Meilleurs Voeux*

4. *Feliz Año Nuevo*

5.
福
賀
新
禧

Hvilke 5 sprog er brugt til UNICEFs hilsener?

B.

Fra bogernes verden.

- Hvem hedder den lille gedehyrde i „Heidi“?
- Hvem skrev „Junglebogen“?
- I hvilken bog træffer man Phileas Fogg?
- Hvad var de 3 musketerers motto?
- Hvem siger de berømte ord:
At være eller ikke være,
det er sagen.

C.

Hvad hedder disse 5 øer?

D.

Kan du sætte navne, stillinger og lande rigtigt sammen?

Gandhi - Livingstone - Sibelius - Florence Nightingale - Madame Curie - missionær - forsker - sygeplejerske - komponist - statsmand - Skotland - Polen - Indien - England - Finland.

E.

Hvilket af følgende lande hører ikke hjemme i rækken og hvorfor?

Dahomey - Jordan - Argentina - Portugal - Thailand.

F.

ENGLISH CROSS WORDS

Across:

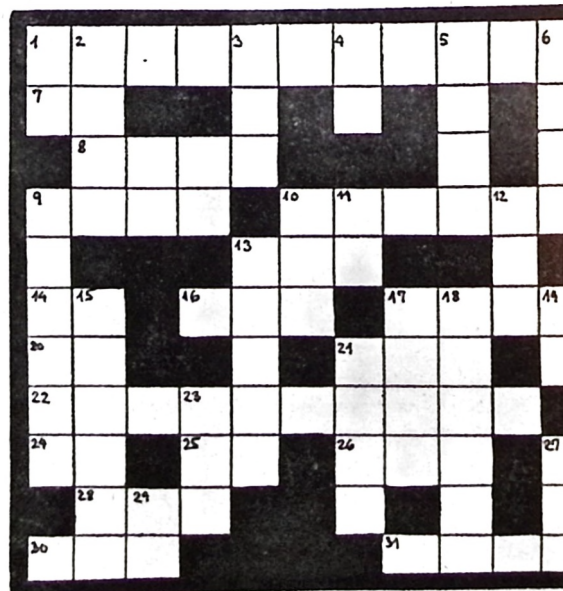
- February 22nd.
- Oliver Atkins.
- Title (the World Chief Guide has it).
- Too.
- A Guide is - - - to all.
- Animal (or pen name of the editor of "Pigespejderen").
- Initials of the above mentioned editor.
- A Danish Brownie wears a cap, a Danish Guide may wear a - instead.
- Abraham's wife.
- He lives - - the country.
- People with this name often come from Scotland.
- The World - - - - 1963 was held in Denmark.
- Alice Underwood.
- Part of the Bible.
- How old is she, or: what is her - - -?
- Tie a scarf round somebody's mouth (so that the person can't scream).
- She was onboard - - Queen Mary.
- Can be seen on a fine night.

Redigeret af the Bri-Danes

Down:

- A Guide's honour is - - be trusted.
- Big room.
- If you have locked the door, it's good to have a - - -.
- The opposite of yes.
- Title (the Director of the World Bureau has it).
- Scotland - - - - (the famous British police force).
- Continent (in which you find countries such as Togo, Dahomey, Ghana).
- The opposite of thin.
- Robert Thomson.
- Neither - - -.
- A British Ranger training for leadership.
- Have you worked hard - - - -?
- Go - went, sing - - - -
- People speak foreign languages with an - - - - -.
- I - -, you are.
- Breakfast is a - - - (and so is lunch).
- In England you may often find this kind of weather in winter (and we also have it in Denmark).
- A Ford is one (and so is an Austin or a Morris).
- Albert Ellington.

Præmier (se side 33).

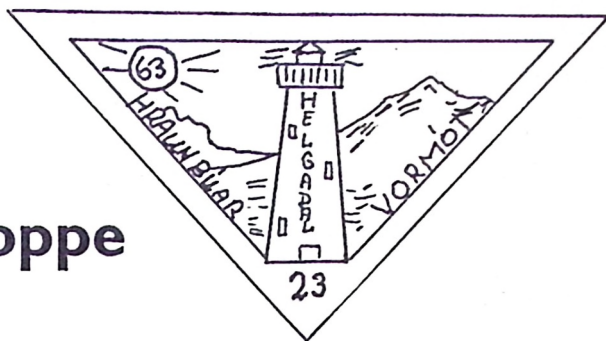

Spejderne hjælper...

PÅ ISLAND

Eftersøgningstroppe i lavamarken

*En islandsk spejder, Jørnina, fortæller om et spændende og velorganiseret
hjelpearbejde på Island*

Hafnarfjordur ligger 11 km fra Reykjavik; den har 6-700 indbyggere, og heraf er ca. de 500 spejdere, så det er en rigtig spejderby. Piger og drenge er i samme organisation, der hedder Hraunbuar, det betyder lavaboere, og dette navn har de fået, fordi hele landskabet rundt om byen består af lavamarker på de tre sider, på den fjerde side er havet.

Der er to pigetroppe og to drengetroppe i byen; desuden findes der et St. Georgsgilde og et hjælpekorps, og det er netop hjælpekorpsset, vi skal høre lidt nærmere om, for det er nemlig noget ganske specielt.

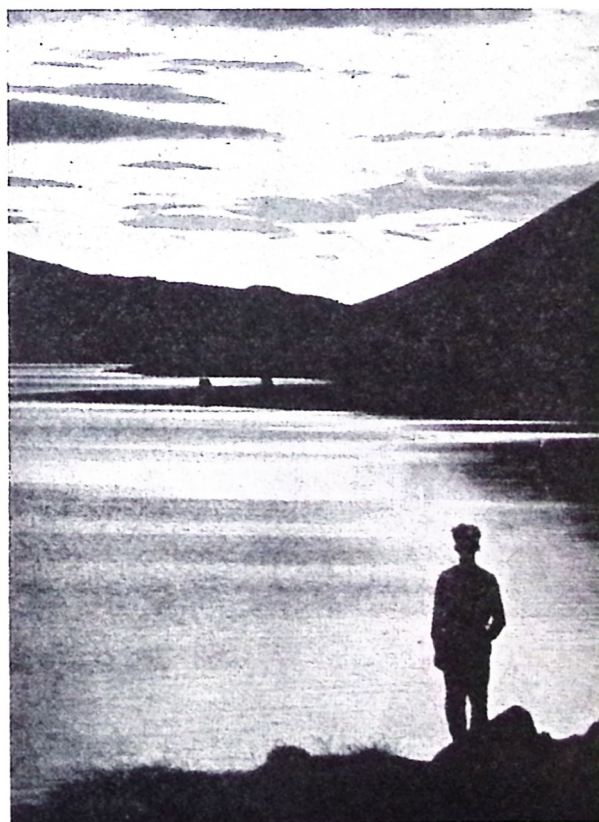
Hjelpekorpsset består af ca. 60 pige- og drengespejdere, mest førere og større spejdere. For at blive optaget i korpsset skal man være fyldt 17 år, være 2. kl. spejder og samarit. Ledelsen består af 7 medlemmer, der mødes hver 2-3 uge. Hele korpsset mødes hver 3. uge og har øvelser en gang om måneden. Korpsset er inddelt i 4 eftersøgnings-troppe og en „stormtrop“, der består af de 24 modigste drengespejdere. De har to blodhunde, som 4 af spejderne passer og træner.

På politistationen har man navne og tlf. numre på forererne og de spejdere, der har blodhundene. Når et menneske er faret vildt i lavamarkerne, eller evt. er bortgået, bliver hjælpekorpsset ofte alarmeret gennem radioen, og alle møder så op så hurtigt som muligt for at deltage i eftersøgningen. Dette er naturligvis et frivilligt arbejde, men det hænder, at der bliver givet et tilskud til tropskassen, eller løfte om en ny blodhund.

Moderne går med at diskutere de eftersøgninger, korpsset har deltaget i, for evt. at forbedre fremgangsmåden,

man ser film og lysbilleder om redningsaktioner og nødhjælp, og undertiden kommer der en læge og underviser i det nyeste indenfor nødhjælpen. Desuden er alle medlemmerne bloddonorer til blodbanken.

Dette hjælpekorps har været med til at redde adskillige menneskers liv.

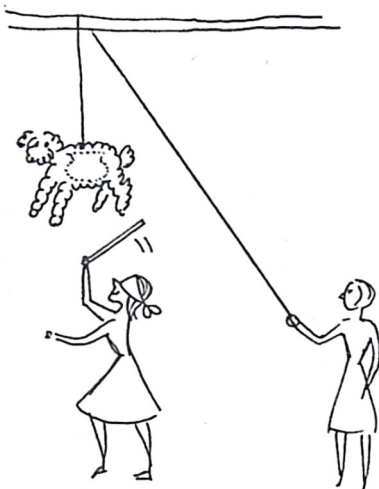

Leg med papir i fastelavnsmåned

Fællesnordisk artikel fra Norge

I mange land har folkekunsten beskjeftiget seg med papir og hvorfor det, tror du?

Folkekunst betyr jo at alminnelige mennesker i by og på land, kanskje mest på landet, lager ting av lett tilgjengelige materialer med sine egne hender. Etter hvert går det tradisjon i tingene...

Som vi har tøndeslagning — slås „pinata'en" ned i Mexico.

Altså må papir ha vært lett å få tak i, og det må ha vært billig materiale.

Dessuten spilte det sikkert stor rolle at man ikke behøvde meget og dyrt verktøy for å lage vakre ting, og man trengte heller ikke stor plass.

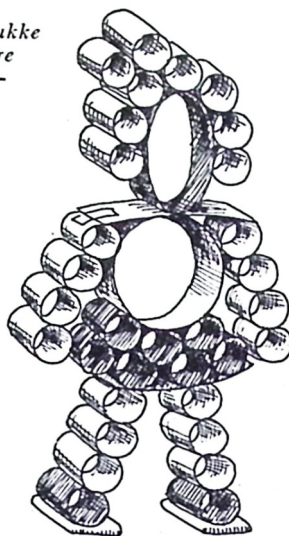
Japan, for eksempel, er kjent for sine delikate silkepapir-utklipp, papirdrager og papirmaché-figurer, for ikke å snakke om sin papirfoldekunst som kalles for origami.

Mexico er likedan kjent for sine fine papir-utklipp og papirmaché, og hvem husker ikke pinata'en fra den internasjonale speiderfilm „Hands around the world"?

En pinata er en lerkrukke med gotter i, som det er bygget en figur av papir over. En blindbukk prøver å slå pinata'en i stykker, og lykkes det, faller alle sjokoladen og kakene ut til stor forlystelse for hele selskapet.

Polen har utklippede figurer i farget papir limt oppå hverandre som sin spesielle kunstart.

En dukke af bare papir-rør.

Ja, det vil føre for langt å ramse opp alle de land som har bruk av papir i sin folkekunst, men det kunne kanskje være en morsom detektivoppgave for deg?

Så får vi ta frem saksen selv!

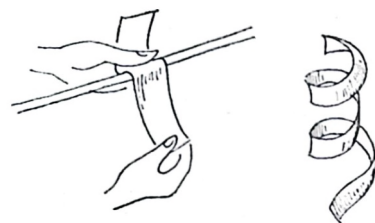

Du har sikkert mange ganger laget serier av papir med julenisser eller dansende par. Det er jo ikke annet enn et ark papir som er brettet mange ganger og så klippet en figur ut av, er det vel? (Når du klipper, så tegn ikke på forhånd på papiret. Figurerte blir meget morsommere når du klipper fritt.)

Maske af papirpose.

Har du tenkt på hva du kan bruke slike serier til? Du kan klistre dem på kort og gavepakker som dekora-

sjon — de ville sikkert være morsomme på en glatt lampesjerm også og som borddekorasjon. Hva mer?

Hvis du skulle lage „hår" av papir til et skuespil eller karneval, hvordan ville du gripe saken an?

Du kunne f.eks. klippe lange strimler og krylle dem opp til fine hengekroller ved å føre papirstrimlene hårdt over en bordkant, eller over en blyant, saks el. l.

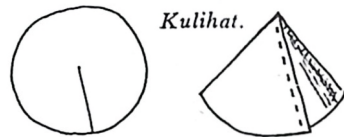
„Hengekrollene" kunne du så feste inn under en hatt eller en lue ved hjelp af stiftmaskin, lim, tape eller nål og tråd.

En grei måte å få til noe i en fart er å klippe ut flere sektorer ($\frac{1}{4}$ part av en sirkel f.eks.) og klippe og så krolle opp.

De dekker en stor flate og er vel så virkningsfulle som de lange strimlene.

Det kommer an på hvordan du vil, det skal se ut.

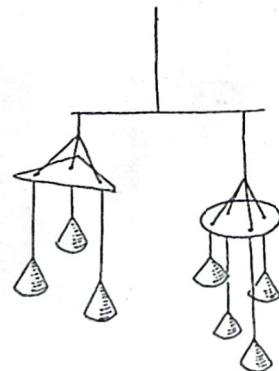

Kulihat.

Kan hende, du trenger en kuli-hatt en dag. Da klipper du en sirkel, klipper inn til midten av sirkelen og lager en kjege og stifter eller syr den fast. Prøv selv.

Hva kan sånne kuli-hatt-kjeglere brukes til ellers? Har du forresten

prøvd å lage en mobil (uro) av papirkjegler? Eller en dukke? — Bestående af lutter papirror klistret ovenpå hverandre med lim eller tape. Skal du feste en papirform til et ark papir, kan det gøres på mange måter.

En lettvent maske med utstikkende nese, øyne og munn til et skuspill får du ved å lage ansikt på en papirpose, som du så trækker nedover hodet. Men da må det bli stumspill, for du kan ikke bli hørt stort inni en slik pose. Da må du gi masken en mund!

Hvis du nå gjør bruk av dine ferdigheter i behandlingen av papir og lar din fantasi løpe løpsk, kan du få frembragt det utroligste!

Lykke til!

Krølle.

██

International opgave

GÆT ENGANG!

Der er en bogpræmie til den først udtrukne rigtige løsning af kryds- og tværsopgaven, og en international kalender til de tre først udtrukne rigtige løsninger af de andre opgaver.

Løsningerne indsendes til redaktionen iden den 15. marts 1964, mærket: „International opgave“.

██

Køkken- hjælpere til påskens træninger søges!

Vil du
være
køkken-
hjælper
på Jæger-
gården
eller i
Fredericia?
25.-30.
marts?

Så tal med
din trops-
eller senior-
fører.

Køkken-
hjælpere
må være
15-18 år,
kendt med
husligt
arbejde,
glade for
at hjælpe —
og raske!

Frit ophold
og rejsen
betalt.

Skynd dig
at melde
dig til
Instruktør-
kontoret,
Hunderup-
vej 67,
Odense.

SENIORSPALTER

Seniorspejder i Frankrig ...

Hep fortæller videre om *et år i Frankrig*.

Guide de France er et stort korps, hvad jeg opdagede ved juletid, da jeg blev inviteret til reception i anledning af det nye internationale kontors indvielse. Ved den lejlighed fik jeg forevist hovedkvarteret med særlige kontorer for les Jeannettes (blåmejerne), les Guides (spejderne) og les Guides aînées (seniorerne). Der er to store blade „Guide de France“ for spejderne og „Feux de France“ for seniorer plus diverse førerblade. Bladene behandler ikke blot spejderstof, men indeholder også adskillige artikler af mere alment præg. Det mærkes også hos seniorerne, at de ikke gør så meget ud af spejderfærdigheder som af den rent åndelige udvikling.

Den „feu“, jeg kom ind i, talte 20 medlemmer, og vi var delt i to „équipes“ (patruljer), en for de nyoprykkede spejdere og en for de „gamle i gårde“, som jeg aldersmæssigt hørte til. Moderne fandt sted hver 14. dag, (vi bestemte selv næste modetid), og de formede sig som diskussioner over et tema oftest med deres præst som deltager. Emnet kunne foreslås af alle eller af os, som havde et personligt problem, man gerne ville høre andres mening om, som f. eks. Medlidenhedsdrab — for og imod? eller „Hvad får du ud af beretningen om den samaritanske kvinde?“

Desværre tog de fleste meget passivt del i diskussionen, og modeprocenten var ret dårlig. Det lod ikke rigtig til, at patruljen havde taget til sig, hvad en „feu's“ formål egentlig er, nemlig *at aktivisere alle*, således at enhver er ansvarlig for, at moderne bliver gode. Med andre ord er patruljeførerens ansvar fordelt på alle, men det var de åbentbart for umodne eller uinteresserede til, således at resultatet blev, at 4-5 stykker åbnede munden; medens resten passivt så til, når de overhovedet var der.

Det er dog et almindeligt træk i Paris, hvor alle har så travlt med alt muligt, og ingen har tid til at være noget for de andre. Af deres seniorløfte som vores fører aflagde i februar, fremgår det netop, at en seniorspejders opgave først og fremmest er at være noget *for de andre* og *med de andre*. Dette løfte indebærer de tre etaper en seniorspejder gennemgår, og for hvilken hun efter hvert overstået stadie erhverver en lille nål i bladform til at sætte på uniformens hvide krave.

Den gule nål, symboliserende solens stråler og glæder,

er for godt kammeratskab, for at have åbnet sig mod de andre og givet dem noget af sig selv.

Den grønne nål er tegnet på, at man sammen med de andre har været med til at få træet (korpset) til at vokse og bedres med nye grene og nyt løv.

Den røde nål erhverves ved seniorloftets aflæggelse. Det foregik ved en meget smuk lille højtidelighed i kirken, hvor Sylvia, vores fører, aflagde sit løfte og som tegn på løftets indhold af 3 spejdere fik overrakt først en mønt, der har vandret fra hånd til hånd, og således er et tegn på menneskenes samhørighed, dernæst et stykke brød til minde om Jesu uddeling på bjerget og tilsidst en brændende olielampe, kærlighedens flamme, den vi selv herhjemme sidste år alle bar på vor uniform med ordene: „Lue tændes af lue“.

Samme aften fik en vældig sød pige den grønne nål, og i løbet af hele året blev der kun givet to gule nåle foruden, så det er virkelig noget, man skal have gjort sig fortjent til.

Naturligvis havde jeg også en masse morsomme oplevelser med den venneskare, jeg således havde fået. Vi havde ture og afholdt også en fest sammen med spejderne for at tjene ind til en pilgrimsfærd til Lourdes i påsken, som jeg desværre ikke kunne komme med på.

Gennem disse venner fik jeg desuden øjnene op for alt det interessante, der foregik for ungdommen ved den kirke, de hørte til — diskussionsmøder, middage m. m. Senere var der udflugter, og jeg vil lige nævne den største og samtidig min mest vidunderlige oplevelse i Frankrig, den årlige

pilgrimsfærd til domkirken i Chartres for studerende. 10.000 unge af alle trosretninger og livsanskuelser vandrede på to dage de 60 km til Chartres, undervejs diskuterede sammen i små grupper emner over et fælles tema.

Ad fem forskellige ruter kom vi vandrende lørdag aften og mødtes ved et slot til aftenmesse. Pladsen oplystes af de 10.000 små kerter, vi holdt i hænderne, og af fakler, og månen stod lige over os. Bagefter, da vi atter skiltes for ad 5 ruter at gå videre til Chartres, gik vi gennem det fuldstændig tyste landskab, intet andet hørtes end den lange rækkes fodslag.

Natten tilbragtes i lader, og det var hårdt at komme op igen kl. 7 og trave videre. Allerede tidligt om morgenen fik vi øje på katedralen i det fjerne, men det tog os hele dagen at slæbe os frem til den. Dog al træthed blev glemt, da vi alle var ankommet og de tusinde stemmers korsang fyldte Chartres pragtfulde domkirke; jeg forstod for første gang i mit liv for alvor, at vi tværs over alle grænser og livsopfattelser alligevel hører sammen.

På den tur hørte jeg også om „Le centre Richelien“, som er den største internationale forening for studerende i Paris, og der foregår en mængde interessante ting. Desværre fik jeg ikke tid til at være med, da jeg i de sidste par måneder kom i en anden forening, der hedder „Pax Christi“, hvis møder var vældig hyggelige, og hvor jeg gjorde bekendtskab med unge fra Arabien, Afrika og Iran. Begge disse foreninger er katolske, men altid åbne for enhver livsanskuelse, og jeg er som protestant blevet budt velkommen overalt.

10.000 unge af alle trosretninger vandrede 60 km til domkirken i Chartres.

EN TROPSTUR TIL ØSTRIG

i forgængernes fodspor...

Det var næsten ikke til at fatte, at vi endelig, 11 piger fra 2. Sønderbro, sad i toget på vej mod Østrig, og trods stegende hede og en ublid nat i kupéen var humoret højt, da vi den 16. juli ankom til Salzburg jugendherberg, efter tidligt om morgenen at have beset Münchens domkirke under en times ophold der.

Vi hoppede lige i koldt vand og fik noget at spise, inden vi gik på opdagelse i Salzburg og besøgte borgen Hohensalzburg, Mozarts fødested, gaden med de mange gamle skilte og domkirken.

Næste morgen tog vi til saltminerne i Hallein, og efter at være kommet op til indgangen med svævebane, måtte vi vente tre timer, inden vi blev iført noget gyseligt kluns, bukser og jakke med huller og lapper alle vegne, hvorefter vi blev ført ned i saltminerne. En bjergværksarbejder fortalte os om arbejdet dernede, og flere gange måtte vi rutche fra etage til etage ad slidsker, hvoraf den længste var 70 m lang — ih, det brændte i bagdelen. Vi kørte ud med en skinnervogn og befandt os snart nede ved svævebanens begyndelse, hvor vi hurtigt fik klemmerne frem af de dér efterladte tværsække. Om aftenen gik vi en tur i byen og så Mirabellparken.

Dagen efter tog vi på travetur til Helbrun for at se *das Wasserspiel*. Der var også et mekanisk teater drevet af vand, vandorgel og fuglestemmer fremkaldt af vand. Da vi intetanende gik ud af fuglesanggrotten, oversprøjtedes vi pludselig med vand til stor morskab, kun Merete undgik sin skæbne og kom tør ud og filmede os andre. Bag efter sagde hun bare overlegent: „Jeg kunne jo se, at der var vådt på jorden!“

Senere tog vi videre til Werfen, hvor vi skulle bo på

Vi rutchede fra etage til etage i saltminerne.

Helt deroppe skulle vi bo!

borgen Hohenwerfen, højt oppe på et bjerg. Der var meget hyggeligt, og det spogte ikke, så vi sov roligt.

Om morgenen startede vi på en 2-timers travetur op til 1100 meters højde i stegende varme og derefter med svævebane til ishulerne i Tennengebirge.

Udsigten helt oppe var fantastisk, byerne i dalen lignede bare røde klatter, og vores borg, som vi for syntes lå så højt oppe, var nu langt, langt nede.

I ishulerne var der meget koldt, men vi havde slæbt varmt tøj med og kunne nyde den lange tur i bjerget blandt de glitrende belyste ismasser.

Næste dag rejste vi til Zell am See. Vi dasede hele dagen og gik om aftenen tur i byen, hvor vi flere gange snakkede med folk, som smilede ved synet af Danmarks-mærket og gættede på, hvad vi var for nogle. Tænk, nogle spurgte, om vi var et sangkor, men de havde jo heller ikke hørt os synge.

Turen til Innsbruck var meget lang, men vi fik dog set seværdighederne om eftermiddagen — Annasøjlen, Det gyldne tag og Hofkirche.

Om mandagen var vi så heldige at møde en dansk

rejsleder, som foreslog os en tur til Partnachklamen og forærede os penge til en hestevogn dertil. Der var meget kønt, og floden havde ædt sig ind i bjerget, så vi gik langs en stejl bjergvæg med floden på den anden side dybt under os.

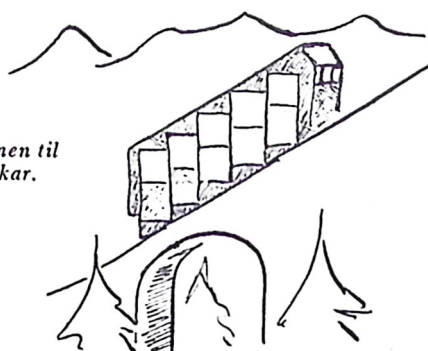

I svævebanen til Hallein.

Morgenen efter tog vi op på toppen af Harfelekar, 2334 m, med tov og svævebane. Vi klatrede lidt rundt deroppe, plukkede blomster og nød udsigten, og efter at være kort ned igen gik vi langs floden Inn ind til byen, hvor vi om aftenen var til tyroleraften.

Rejsen til Lichtenstein næste dag var lang, men en sød spejder modtog os ved ankomsten og viste os til rette, og senere tog hun på tur med os i bjergene og fortalte om sit land.

Vi havde også en hyggelig aften med en gruppe Liechtensteinske spejdere, men næste morgen skulle vi hjem. Det øsregnede, og deres spejderchef, som også kom for

Toubanen til Harfelekar.

at vinke farvel, sagde, at himlen græd, fordi vi tog afsked.

Da vi nåede København, tror jeg, vi alle ønskede, at toget ville køre os tilbage igen, så vi kunne begynde forfra.

Ellen Merete.

De lichtensteinske spejdere hilste meget mere på andre spejdere, end vi gør. — Selv når de var „civile“ hilste de og sagde „Gut Pfad“.

Indbydelser...

LUXEMBOURG

Det katolske pigespejderkorps i Luxembourg, Letzeburger Guiden fejrer 25-års jubilæum og indbyder i den anledning 2 danske pigespejdere på 16 år til at deltage i en international lejr i Eisenborn (ca. 15 km fra hovedstaden Luxembourg) i tiden 28. juli—3. august 1964.

Deltagelse i lejren er gratis, og der tilbydes en uges ophold i privat hjem efter lejren.

Deltagerne må selv betale alle rejseudgifter, personlige udgifter og lommepenge.

Betingelse for deltagelse: kunne tale og forstå fransk samt helst også engelsk eller tysk, — være teltlejr vant.

SCHWEIZ

Det schweiziske pigespejderkorps indbyder 4 danske patruljeførere, seniorspejdere eller unge førere i alderen

16—19 år til at deltage i en international lejr i La Croix sur Lutry (ca. 10 km fra Lausanne) i tiden 16.—27. juli 1964.

Der indbydes desuden til en uges ophold i privat hjem før eller efter lejren.

Prisen for deltagelse i lejren er 80,— schw. frcs., som tillige dækker udflugter fra lejren, herunder sejlture og bjergture samt to heldagsbesøg på en landsudstilling i Lausanne.

Formålet med lejren er bl. a., at deltagerne skal lære noget om Schweiz gennem de nævnte udstillingsbesøg, dels at de gennem diskussioner med jævnaldrende kammerater skal lære noget om de deltagende landes kulturliv.

Betingelse for deltagelse: kunne tale og forstå fransk samt tillige enten tysk eller engelsk, være teltlejr vant, have et godt helbred og kunne tåle at opholde sig i bjergene.

For begge indbydelser gælder:

Ansøgningsskema rekvireres hos: *Det Danske Pigespejderkorps*, Hunderupvej 67, Odense, og skemaet indsendes til samme adresse inden den 15. marts.

„Som en rejselysten flåde ankret op ved Jyllands bro...“

Denne kendte strofe passer glimrende på Als. Den frugtbare og skønne ø lod ankeret gå i Lillebælt på højde med de berømte halvøer Sundeved og Broagerlund, godt i læ af Sønderjyllands høje, bakkede østkyst, der skærmer den mod vestenstormene. Med Lillebælts og Alsford-Alssunds stride strømme mod øst og vest ligger den med friskt og herligt saltvand blånende og blinkende omkring sig.

Als er 317 km² stor, men en tætbeboet ø, der sammen med Sydfyn og øerne i det fynske øhav må regnes til det sydlige Danmarks frugtbareste og smukkeste egne.

Als er i dag rigere på dysser end nogen anden del af landet, men det skyldes ikke blot, at der i oldtiden er blevet bygget mange dysser på denne ø, men i høj grad også et utrætteligt arbejde for disse mindesmærkers bevarelse.

De smukkeste dysser på Als ligger i Blommeskobøl skov på øens østkyst. Her ligger side om side 2 fine langdysser med hver 2 kamre, og øst for disse 2 runddysser. Den største af langdysserne er 53 m lang og 12 m bred og omgivet af 69 randsten, hvoraf særligt de, der står for enderne, er store og kraftige.

Ingen af disse mindesmærker har ligget urørt siden oldtiden. Senere tiders stenhuggere har været i lag med dem.

Det fortælles, at da en af tidligere ejere her havde gravet højen, slået stenene i stykker til trappesten og ville køre dem hjem, løb hestene løbsk med det første læs. Ejeren faldt ind under vognen og blev kvæstet til døde.

Herefter turde man ikke køre resten af stenene hjem, og de ligger endnu ved højen.

Der er også dysser ved Katryd og en på nordspidsen af Kegnæs, men mange er blevet overpløjet, da de har ligget på marken.

Fra Kløverspejdernes hjemstavnsopgave bringer vi Ernas bidrag: „Lidt om Als“, den dejlige og historiske ø, hvor mange troppe ganske givet skal i lejr i år — derfor skal I også høre lidt om korpsets lejrplads „Trolldhøj“ på Als.

Sønderborg, Augustenborg og Nordborg er de tre største byer på Als. Sønderborg er hovedstaden på Als og er delt i to dele, Sundeved og Als, der er forbundet ved en bro — Chr. X's bro.

Sønderborg er en pæn by; der er både nyt og gammelt. — Sønderborg slot, der stadig er i brug, rummer et fint museum. Der er to kirker i byen, Mariekirken, fra 1600-tallet, og Christianskirken, der er helt ny, idet den blev færdig 1956; den er en kopi af Grundtvigskirken.

Der er desuden en håndværkerskole og en idrætshøjskole.

Få kilometer fra Sønderborg ligger Augustenborg, en hyggelig lille by, hvor statshospitalet er indrettet på det gamle hertugslot.

Nordborg på Nordals er en by i rivende udvikling. Selve den gamle by har snævre, gamle gader og også et smukt slot, men i hundredevis af nye huse er skudt op omkring Danfossfabrikken, der beskæftiger over 1000 mand og får hele Nordals til at ligne en stor villaby.

Erna

★

„TROLDHØJ“

Vi kan ikke fortælle om Als, uden at nævne „Trolldhøj“, vel?

Det Danske Pigespejderkorps indviede her i september spejdergården „Trolldhøj“ i Norreskoven.

Lejrpladsen, der ligger vidunderlig smukt mellem skov og strand, har allerede i to sommerferier været beboet af lejrplade blå; men nu er huset altså også istandsat, så der er plads til blåmejser i et stort soverum på loftet. Der er også gode vaskeforhold og rigtige „dasser“, desuden et stort samlingsrum, kokken, kontor og forskellige større og mindre opholdsstuer.

Spejderforældre og andre rare mennesker har i lang tid brugt deres fritid til at pukke derude for at gøre det gamle husmandssted til en „Spejdergård“, og skovrideren har lovet at opstille en fin ny flagstang på pladsen til foråret, så flaget kan gå til tops, som det sig hor og bor.

Alle vi glade blå siger TIL LYKKE og TAK og PÅ GENSYN på KORPSETS LEJRPLADS på ALS!

R e d.

VÆBNEREN

(udgivet af KFUM-spejderne i Danmark).

Hvad drengespejderne gør, er altid det rigtige — er der mange som synes, og vist er det, at vi kan hente megen inspiration hos vore gule og grønne brødre.

Vi har grebet en årgang af VÆBNEREN — „PIGE-SPEJDERNE“s ærværdige snart 51-årige kollega.

Lad os med det samme sige, at grim, grøn misundelse greb os — for de har jo farver, masser af farver, hvilket trykmæssigt er dyrt, men også ser dejligt ud.

Den årgang, vi sidder med, er jubilæums-årgangen, hvor hver forside er et orgie i skægge spejderlivs-tegninger — det var svært at vælge, men her er en karakteristisk.

VÆBNEREN er både for spejdere og ulve, sidstnævnte har både „rådsklippe“ og „bande-hjørne“.

Spejderne har „spejder-avisen“ og „rover-hjørnet“ — og det ser ud til, at man hos drengene er noget mere meddelsomme fra troppe og flokke, når noget sjovt eller spændende er hændt.

En „æresside“ oplyser om nye 1. klassers spejdere, væb-

ner- og riddersnore — — havde vi ikke engang en sådan, der døde af mangel på aktuelt stof? (Jo! Red.)

Her er også „Månedens ord“, der svarer til vores „Kære spejdere“ — — „Manden fra skovene“ er også til Væbneren en værdifuld bidragyder — — og her er en rubrik, som måske appellerer mere til drenge, men den ser god ud — den hedder OP TIL STANDARD — hver måned kommer en påmindelse, der kan røre lidt ved grålige samvittigheder, en måned er det patruljedagbogen, en anden uniformen — modeprocent og alt det daglige, er det op til standard.

Her er en meget apropos smagsprøve fra januarnummeret...

OP TIL STANDARD

Månedens opgave lyder:

Patruljen er op til standard, når den har haft en modeprocent på 100 hele måneden igennem.

Det er frivilligt at være spejder, men det er ikke frivilligt, om man kommer til møder og ture! Det skal man !!!

Ingen må svigte her!

Hvis blot én mand udebliver fra et møde eller en tur uden at sende gyldigt afbud, ødelægges han det for patruljen.

Hvad er gyldigt afbud?

Hvis du ligger syg og ikke har været i skole, er det lovlig grund. Men det er ikke lovlig grund, at du skal i biografen, eller at du hellere vil se en fodboldkamp i fjernsynet. Men iøvrigt må det være dine førere, der skal afgøre, hvad man hos jer anser for gyldig grund til ikke at komme til møderne. Men under alle omstændigheder skal der meldes afbud i god tid! Det er ikke nok at lade en af dine spejderkammerater sige det ved mødet, at du er syg. Patrulje- eller tropsføreren skal vide det inden mødet.

Din fører fortjener det!

Din patruljefører eller tropsfører har gjort sig umage med at lægge et godt program. Dette kan ødelægges fuldstændigt, hvis du og andre ikke kommer til mødet. Din kammerater får ikke den aften, de fortjente, og din fører bliver skuffet over, at hans arbejde med programmet er spildt! Tænk på det !!!

Skal jeres patrulje op til standard?

Det afhænger af dig !!!

En side med det uforpligtende navn HØKASSEN forsynes med vittigheder af enhver standard — og en tegneserie om grøn bande på eventyr får Perry Mason til at ligne en lallende amatør sammenlignet med vore ulvevenner.

En erhvervsserie JEG VIL VÆRE er meget læseværdig — men jeg tror faktisk, at drenge tidligere end piger er vågne for valg af fag.

Hvert nummer har mange instruktionssider — og har lidt HVEM-HVAD-HVOR-præg, sådan at forstå, at man ikke viger tilbage for gennemgang af ret specielle emner som f. eks. Heraldik, grevekroner, ridderhjelme o.s.v.

VÆBNEREN virker som et helt rigtigt drengespejderblad, fordi en gennemsnitsdreng sikkert er mere interesseret i alt muligt mellem himmel og jord end en gennemsnitspige — — det er friskt, uhøjtideligt og kontant, og vel værd at låne hos brødre, fætre eller skolekammerater, der er KFUM-spejdere eller ulve.

Nete.

Vil du nu ikke
anmelde
din bog?

FORTÆLLING OM ET STENALDERFOLK

Fik du læst Leif Jørgensens fortælling, Mungunanas Tegn?

Hans nye bog „Bamwawa“ er en selvstændig fortsættelse af „Mungunanas Tegn“, der blev så pænt modtaget i fjor. Den handler om stenalderfolkets vandring gennem Sydfrankrig og rummer samme fortættede spænding og stemning som den første. Leif Jørgensen forstår at gøre arkæologien levende. Fængslende fortæller han om stammens daglige liv, dens redskaber, religiøse ceremonier, kunstneriske skaben o.s.v. Bogens hovedperson er en ung jæger fra Sokars stamme. Han bærer bisonoksens navn, Bamwawa, og får efter svære prøvelser og udvist mod ætset solens ring på brystet, den højeste af alle udmærkelser. De mange stærkt skiftende episoder, de virkelighedsnære billeder af livet i hin fjernes fortid og de ypperlige naturbilleder indgår en spændende helhed, der river alle læserne med sig. (Kr. 12.50 indb.)

☆

Vil du hjælpe med at fodre „Læsehesten“?

Vil du anmelde en bog? Har du fornylig læst en bog, du var glad for? Så skriv og fortæl „Pigespejderne“ om bogen. Hvis „Læsehesten“ kan bruge din anmeldelse, får du til gengæld en af de nyeste bøger tilsendt. Husk navn, adresse og alder, når du sender din anmeldelse til redaktionen.

Redigeret af Paw

NYT SPEJDERCENTER I SVERIGE

Det Danske Spejderkorps har erhvervet en 20 tønder land stor landbrugsejendom ved Söderåsen i Skåne — købt for 25.000 svenske kroner og siden ombygget og istandsat for 18.000 gode danske. Gården skal tjene som føreruddannelsescenter for spejderkorpsen, men området kan ellers frit benyttes af alle drenge- og pigekorps i ind- og udland. Det Danske Spejderkorps lod således de blå pigespejdere åbne den første sæson, og de grønne pigespejdere fulgte umiddelbart efter.

SPEJDER PR. METERMÅL

På Verdenskonferencen diskuterede man aldersgrænser for de forskellige kategorier; midt under diskussionen var det så, at den nigerianske delegerede rejste sig og sagde: Hos os kan vi ikke opdele pigerne i aldersgrupper, eftersom mange nigerianske børn ikke aner, hvor gamle de er. Vi opdeler dem i stedet efter højde!

NY SPEJDERUNIFORM TEGNES AF KUNSTHANDVÆRKERNE

Det Tekniske Selskabs Skoler har udskrevet en stor konkurrence for kunsthåndværkerne. Man ønsker blandt andet forslag til en ny, praktisk pigespejderuniform i tre udførelser, 8—14 år, 14—20 år og førere.

Som præmie kan deltagerne få sølvmedalje og 500 kroner eller bronzemedalje og 300 kroner — eller blot hæderlig omtale. Konkurrencen må betragtes som kunsthåndværkets svendeprov. Medaljerne uddeles ved den årlige medaljeuddeling i Rådhusshallen, der ifølge prisopgaverne ordlyd overværes af kongen og dronningen.

Kupon til postboxen

sendes til postboxsekretær fru Margareta Enggard,
Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Indsendt den

Postbox nr.

Jeg ønsker gennem DDP's postbox kontakt med en spejderkammerat fra

(land) evt.

Mit navn er

Adresse

Skoleklasse el. beskæftigelse

Interesser

..... Alder

Jeg kan skrive og forstå følgende fremmede sprog:

Jeg har i forvejen gennem postboxen fået adresser

på pigespejdere i (lande)

Vedlagt følger 3 stk. 35-øres frimærker.

THINKING

DAY

Postkort

Foto af Lady Baden-Powell.....	0,60
Lord Baden-Powell, farvelagt ...	0,50
Foto af Dame Lesley Whateley...	0,60
Foto af Verdenskontoret	0,50
Foto af Our Chalet	0,60
Foto af Our Chalet, Our Ark og Our Cabana	0,50

Mærkat, oblater o. lign.

Ark m. 24 små verdensflag	0,75
Hjælpefondsmærkat: m. verdensemblemet	0,05
m. verdenspigespjederflagets farver	0,05
Oblater, guld- cl. solvemblemer .	0,65
Oblater m. nordiske flag, pr. pose	0,65
Oblater m. de nordiske flag (hvert land for sig) pr. æske...	0,65
Oblater m. flag fra forskellige lande, pr. pose	0,65

Pjecer og bøger

Pigespejdernes internationale kammeratskab	0,30
Verdensforbundet	0,60
Internationale samlingssteder ...	0,60
Internationale personligheder ...	0,60
UNESCO-pjece	0,60
Ordliste m. spejderglosser på en- gelsk, tysk og fransk	0,25
B.P.-bladet fra 1957 med mange oplysninger om Baden-Powell + indlagt billede	0,50
Ark m. store nordiske flag	1,50
The World Association of Girl Guides and Girl Scouts	2,00
Stor folder m. oplysninger og billeder fra verdensforbundet	1,50
Thinking Day Leaflet	0,50
Links of Friendship (om Think- ingday)	0,75
The Brownie Stories of the World nr. 1, 2 og 3, pr. stk....	1,25
Painting Book, m. uniformer ...	6,00
Brownies of the World, 4 forsk. hæfter, malebøger, pr. stk. ...	1,75
Our Chalet-sangbogen	2,50
16th Report, m. oplysninger om spejderarbejdet i alle lande...	6,50
Trefoil around the World, med oplysninger om spejderarbej- det i alle lande.....	8,75
27 years with Baden-Powell af E. K. Wade	15,75
The Story of Our Chalet, Our Ark, Our Cabana.....	3,25
Lotteri (som billedlotteri) udgi- vet af Verdensforbundet. 6 plader og 72 brikker med spørgsmål vedr. det internatio- nale pigespejderarbejde. Tekst på engelsk og fransk	5,50

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. (01) 92 Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTØR: Ruth Estrup, Lundsgade 6, København Ø.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Korpsskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på korpsskontoret, Lundsgade 6, København Ø, giro 86 000, og abonnementsprisen for 1964 er kr. 8,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpsskontoret i København mod forudbetaling af kr. 1,00 pr. nummer (gerne i frimærker).

TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 30. 1. 1964